

із пантелику. Він зовсім забув про зливу, машину чи мокрий асфальт під ними. Він думає виключно про суперечку із Сільві. Думає про причину чвар. Раптом машину кидає вправо. Такий рух виринає його з роздумів. Уявляю крик Сільві. Уявляю, як Фінні крутить кермо в інший бік, щоб вирівняти автівку. Крутить надто сильно.

Фінні пристебнутий паском безпеки. До нього нема зауважень. Це Сільві непристебнута. Під час зіткнення вона вилітає крізь вітрове скло просто в ніч. Аж не віриться, бо вона дивом обходиться лише кількома порізами на руках та обличчі. Уявити це так складно, що я справді, хоч як намагаюся, не бачу тієї картини. Усе, що бачу, — це вже наступна мить. Мить, коли вона невагомо зависає в повітрі, руки розлітаються в сторони, наче у сповільненому фільмуванні, волосся, уже трохи закривавлене й мокре від дощу, розвівається за нею, наче в русалки, вуста вигнуті буквою О, з них лине панічний крик, а темна ніч тим часом поглинає її ідеальний силует.

Ще мить, і Сільві знову на землі. Глухий звук удару об асфальт. Вона непритомніє.

Так і лежить, розпластана об дорожнє покриття. Фінні не постраждав. Він важко дихає від шоку й подиву. Погляд спрямований кудись у темряву. Це його мить невагомого зависання. Розум не відгукується. Він нічого не відчуває, ні про що не думає; він просто існує, цілий і неушкоджений. Він навіть дощу не чує.

«Залишся, — це я йому шепочу. — Залишся в машині. Залишся в тій миті».

Проте він, як завжди, не слухається.

РОЗДІЛ 2

Фінеас Сміт — син тітоньки Анджеліни. Насправді вона мені не тітка. Вона — найкраща подруга моєї матері, з дитинства й дотепер, а ще — сусідка. Наші мами одночасно завагітніли й разом пройшли крізь ті весну й літо багато-багато років тому. Моя благопристойна мама на той час уже рік була заміжня за своїм інститутським коханням, і фотографіями з весілля були завішані всі стіни їхнього дому з окремим двориком. Мого тата ніколи не було... немає поряд. Усе через роботу. Проте матір цим особливо не переймалася. Вона мала Анджеліну. Тітонька Анджеліна завагітніла від коханця. Той уже був одруженим, багатим і надто старим для неї. А ще відмовився визнавати, що дитина від нього. Дійшло до суду, який через кілька тижнів після появи на світ Фінеаса змусив його батька зробити ДНК-тест. Відтак чоловіку довелося розщедритися і купити тітоньці Анджеліні окремий дім по сусідству з моєю матір'ю та виписувати щомісяця чек, який натомість дозволяв йому протягом наступних тридцяти днів удавати, що ні її, ні дитини не існує.

Мама не працювала, а тітонька Анджеліна викладала образотворче мистецтво в початковій школі імені Вогта, через дорогу від батьківського двоповерхового особняка, тож у їхньому розпорядженні було ціле літо. Вони розповідали, що того літа, літа їхніх вагітностей, тітонька Анджеліна вже з великим, важким і гострим животом, який наче вказував

напрямок руху, покидала свій дім на Чарч-стріт і заходила до нашого просторого будинку у вікторіанському стилі на Елізабет-стріт. Тут вони могли провести хоч цілий день, просто сидючи на ганку заднього дворика й закинувши на поруччя ноги, попивати лимонад або холодний чай і повертатися в дім лише після обіду, щоб подивитися чергову серію «Я люблю Люсі». Жінки сиділи так близько одна до одної, що ми з Фінні могли штовхатися, мов справжні близнята.

Ех, скільки ж планів вони задумували для нас того літа!

Першим народився Фінеас. Двадцять першого вересня. Через тиждень, ніби засумувавши, що мене більше ніхто не штовхає, з'явилася я.

З настанням вересня люди полюбляють виголошувати, що їхня улюблена пора року — осінь. У якийсь інший місяць такого від них не почуєш. Проте вони забувають, що вересень, по суті, ще літній. У Сент-Луїсі це мало би бути очевидним. Листя досі зелене, погода починає змінюватися лише наприкінці жовтня, коли всі втомлюються від осені й подумки вже готуються до Різдва. Вони ніколи не зупиняються, ніколи навіть не намагаються помилуватися тим, що мають зараз.

На честь осені мама назвала мене Отем. Люди часто кажуть: «Яке ж гарне ім'я!», проте потім воно вислизає від них, не дозволивши сповна відчутти весь той сенс, який несе в собі: відтінки червоного, зміни, смерть.

Фінеас зрозумів моє ім'я раніше за мене. Бо в моєму імені було те, чого не було в його: асоціації, сенс, історія. Мене дуже здивувало його розчарування, коли наприкінці четвертого класу він шукав своє ім'я у каталогах дитячих імен і щоразу натрапляв на різні трактування його походження: змія, слово з нубійської мови, оракул, слово зі старогрейської,

арабської, невідомого походження. Мое ж мало чітке значення. У ньому не треба було копирсатися. У ньому неможливо було щось знайти. Я вважала, якщо походження імені невідоме або його значення не з'ясоване, це зовсім не причина розчаровуватися. Я просто не розуміла, що хлопчик без справжнього батька чіпляється за будь-який натяк на своє походження, на своє ество.

Загалом за всі ті роки накопичилося стільки всього, чого я в ньому не розуміла, проте, звісно, звісно, звісно, звісно, за раз тлумачу все зовсім інакше.

Ми зростали у Фергюсоні, містечку поблизу Сент-Луїса, у якому є безліч вікторіанських особняків, старих цегляних церков і мальовничих крамничок у центрі, що передавалися у спадок впродовж багатьох поколінь. Гадаю, таке дитинство можна назвати щасливим.

Я була вередливою і не такою, як усі, тож не дружила ні з ким, окрім Фінні. Натомість він міг би мати стільки друзів, скільки захоче, бо ж і спорт йому давався, і диваком його важко було назвати. Він був милим та скромним. Усі його любили. Дівчата за ним сохнули, хлопці саме його кликали першим із собою в спортзал. Вчителі ж знали, що можуть покластися на Фінні, якщо хочуть почути правильну відповідь.

Я натомість цікавилася судовим процесом над салемиками відьмами, на уроках читала книжки під партою, ніколи не доїдала той кутик сандвіча, що зі скоринкою, і вірила, що таємниця качкодзьобів пов'язана з урядовою змовою. Я не вміла робити «колесо», не знала, як буцати, кидати чи ловити будь-який тип м'ячів. У третьому класі заявила всім, що відтепер буду феміністкою. Під час «Тижня професії» у п'ятому я розповіла однокласникам і вчительці, що маю чітку кар'єрну мету: переїхати до Нью-Йорка, вбиратися у чорні

і череп. Вони кілька разів разом тренуються на фізкультурі, кілька днів разом добираються до школи, перш ніж Саша запрошує новеньку приєднатися до нас за обідом. Її звати Брук, і вона приходить разом зі своїм хлопцем Ноа та двоюрідним братом Джеймі. Наступного дня з'являється ще більше люду: чийсь друзі, хтось із чийогось класу, хто здається прикольним. Тож уже зовсім скоро на Сходах у Нікуди збирається ціле товариство. За кілька днів дехто нас покидає, приєднавшись до іншої групки, а хтось лишається. До кінця наступного тижня на Сходах у Нікуди зароджується нове коло друзів.

До нього входять чотири дівчини й три хлопці. Брук і Ноа вже разом і не мають намірів це змінювати. Вони навіть схожі: каштанове волосся, ластовиння, однаково мружаться, сміючись.

Тобто я, Саша й Енджі залишилися для Джеймі та Алекса. Енджі, світлокоса і трохи повненька дівчина, досі сохне за якимось хлопчиною з колишньої школи. В Алекса гарні очі, проте він коротун, а головне — досі не подорослішав і подеколи поводить як дитина. У Саші, до речі, таке ж враження про нього, тож схоже, що нам доведеться змагатися за Джеймі.

Коли я вперше побачила обличчя Джеймі, в животі затріпотіли метелики: зелені-зелені очі час від часу ховаються за неймовірно довгими віями. А над ними — чорне, трохи кучеряве і зовсім неслухняне волосся. Він високий, худий і має дуже білу шкіру.

Джеймі фонтанує енергією, дуже веселий і часто всміхається. Він нагадує мені Пака зі «Сну літньої ночі». Джеймі незрівнянний, коли йдеться про пустощі та витребеньки, тож дівчата залюбки витріщаються на нього зі Сходів і рего-

чуть. Під його орудою хлопці то влаштовують футбольний матч черевиком Брук, то закидають крізь відчинені вікна паперові м'ячики в інші класи, то передражнюють шкільний хор своїми недолугими співами. Джеймі закидає голову й вибухає сміхом щоразу, коли його витівка вдається такою, як він планував. Спостерігаю за ним і пригадую Пітера Пена, який розповідає Венді, що не може не співати, коли задоволений собою.

Ми із Сашею намагаємося завоювати увагу Джеймі. Кожна у свій спосіб. Саша кепкує над ним і постійно демонструє збитошний, майже хлоп'ячий норв. Я ж, навпаки, манірна й кокетлива. Вона зривається зі Сходів, щоб приєднатися до хлопчачих ігор. Я сміюся з його жартів і пускаю бісики. Саша підіймає руку, щоб той дав «п'ять». Я ж уболіваю за нього зі Сходів. Це справжня битва, проте ми ніколи не переходимо дорогу одна одній. Обидві усвідомлюємо, що насамперед мусимо залишатися подругами.

Повільно і водночас раптово, бо це стається протягом усього кількох днів, я вибиваюся вперед. Саша робить ще кілька відчайдушних спроб під час обідніх перерв, проте стає очевидним, що Джеймі зацікавився саме мною. Він сідає біля мене на Сходах. Ділиться зі мною картоплею фрі. Намагається розважити. Усміхається до мене, граючи в копаній черевик. У мене аж мурашки по шкірі. *Джеймі. Джеймі. Джеймс. Джеймі.*

Якось у понеділок по обіді на Сходах у Нікуди Джеймі бере мою руку так, ніби вона завжди йому належала і він може торкатися її тоді, коли йому заманеться. Усі реагують так, ніби нічого особливого не сталося. Тримаю його долоню, опустивши погляд на бетонні східці, щоб не всміхнутися, виказавши в такий спосіб свої почуття. Усередині всю мене